

Vergaderjaar 1991-1992

22 389

Wijziging van de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen en enkele andere wetten (aanpassing in verband met communautaire regelgeving alsmede enkele andere wijzigingen)

Nr. 9

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG

Ontvangen 5 december 1991

Inleiding

Ik ben de leden van de fracties van het CDA en de PvdA erkentelijk dat zij op korte termijn een eindverslag hebben willen uitbrengen. Het doet mij genoegen thans te kunnen vaststellen dat in overwegende mate overeenstemming bestaat over het onderhavige wetsvoorstel.

Over de nog resterende vraagpunten merk ik het volgende op.

Algemeen

De leden van de PvdA-fractie achten de beantwoording van hun vragen naar het tijdstip van indiening van het wetsvoorstel nog niet bevredigend, temeer daar dit voorstel naar hun oordeel niet van een zodanige complexiteit is als in de memorie van antwoord wordt gesuggereerd.

In antwoord hierop kan ik meedelen dat het mij spijt dat ik genoemde leden er niet van heb kunnen overtuigen dat voor het onderzoek naar de wijze waarop binnen de huidige structuur van de douanewetgeving de implementatie van een omvangrijk stuk EEG-recht gestalte moest krijgen, meer tijd benodigd was dan zij op grond van het resultaat van dat onderzoek als een redelijke termijn beschouwen. Voor de goede orde zij hier nog opgemerkt dat dit onderzoek feitelijk de periode beslaat tussen 10 september 1990, de datum waarop de uitvoeringsverordeningen werden gepubliceerd, en 17 mei 1991, de datum van aanvaarding van het wetsvoorstel door de Ministerraad. Ik wil er overigens aan toevoegen dat ook ik liever had gezien dat het onderhavige wetsvoorstel eerder bij de Kamer had kunnen worden aangeboden.

Zekerheidsstelling

De leden van de fractie van het CDA constateren met teleurstelling dat hun vraag in het voorlopig verslag waarom in de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen (AWDA) niet de mogelijkheid van borgstelling is vervat, tot misverstand heeft geleid. Naar hun oordeel, zo lichten zij deze

vraag toe, is het van groot belang dat in voorkomende gevallen niet de Europese richtlijnen, doch de Nederlandse (nationale) wetgeving kernbron van het hier te lande geldende recht blijft, ook wanneer dergelijke Europese regelgeving rechtstreeks toepasselijk is. Dit uitgangspunt geeft hen vervolgens aanleiding tot de vraag of het bezwaren zou ontmoeten om in de AWDA een delegatiebepaling op te nemen, waarin tot uitdrukking komt dat ter zake van het invoerrecht, naast de storting van geld en de borgstelling als vormen van zekerheidstelling die reeds zijn voorzien in Verordening (EEG) nr. 4046/89 (Verordening zekerheid), nadere vormen van zekerheid kunnen worden aangegeven bij een ministeriële regeling.

Ik heb met belangstelling van de suggestie van de genoemde leden kennisgenomen. Een expliciete verwijzing in de AWDA naar de Verordening zekerheid waar het betreft de in Nederland in de douanesfeer toegestane vormen van zekerheidstelling, ontmoet bij mij geen bezwaren.

Ik heb aanleiding gevonden in bijgaande tweede nota van wijziging (onderdeel II) artikel 161, tweede lid, van de AWDA aan te passen. Het voorgestelde nieuwe tweede lid heeft betrekking op zowel het invoerrecht als de andere belastingen bij invoer. Artikel 52b, tweede lid, van de Beschikking douane en accijnzen algemeen (Stcrt. 1971, 199), waaraan de leden refereren, zal zo spoedig mogelijk op de nieuwe tekst van voornoemd artikel 162, tweede lid, worden afgestemd. Overigens merken de aan het woord zijnde leden nog op dat artikel 167 van de AWDA in samenhang met artikel 2, vierde lid, van meergenoemde Verordening, het hier te lande geldende recht niet juist zou weergeven. Ten einde aan het door deze leden gevoelde bezwaar tegemoet te komen, stel ik bij nota van wijziging voor de tekst van artikel 167 AWDA in lijn te brengen met de communautaire bepalingen ter zake.

Subdelegatie

De leden van de PvdA-fractie dringen erop aan de subdelegatie in zowel artikel 118 als 220d AWDA niet te handhaven. Dienaangaande merk ik het volgende op.

Het voorstel om het woord «krachtens» in te voegen in artikel 220d is ingegeven door de gedachte dat bij de uitwerking van artikel 220d zich de behoefte zou kunnen doen gevoelen aan een nadere regelgeving op het niveau van ministeriële regeling. Aangezien het daarbij naar verwachting vooral voorzieningen van technische aard zou betreffen, ben ik bereid de suggestie van deze leden te volgen om in dit geval van subdelegatie af te zien. Bij nota van wijziging heb ik hieraan gestalte gegeven en in samenhang daarmee stel ik voor aan artikel 220d een nieuw lid toe te voegen, dat gelijkkluidend is aan artikel 220a, tweede lid.

Herpublicatie

De leden van de fractie van de PvdA stellen voor om in het voorstel een bepaling op te nemen die voorziet in een integrale herpublicatie van de AWDA. Zij refereren daarbij aan de voorziening welke op dit punt in de Invoeringswet Wet op de accijns is getroffen. Ik merk hierover het volgende op.

Ik ben het met de voornoemde leden eens dat de door hen gesuggererde procedure te weten het schrappen van de bepaling inzake de herpublicatie uit de Invoeringswet Wet op de accijns en het opnemen van een dergelijke bepaling in het onderhavige voorstel, in theorie de juiste weg zou zijn. Daarbij rijst echter het praktische probleem dat het voorstel van Invoeringswet Wet op de accijns op dit moment reeds in behandeling is bij de Eerste Kamer.

Mij is echter in overleg met mijn ambtgenoot van Justitie gebleken dat het gewenste doel, namelijk een herpublicatie waarin de wijzigingen van beide wetsvoorstellen zijn verwerkt, ook kan worden bereikt met de thans voorliggende teksten. Doordat de Minister van Financiën de Minister van Justitie moet verzoeken om tot herpublicatie over te gaan wordt gewaarborgd dat de juiste tekst van de AWDA in het Staatsblad zal verschijnen.

Artikelsgewijze behandeling

Artikel III

De leden van de CDA-fractie vragen een nadere toelichting op de consequenties van dit wetsvoorstel ten aanzien van de mogelijkheid tot het overbrengen van goederen van een accijnsgoederenplaats naar ruimte voor tijdelijke opslag. Terecht stellen deze leden dat de voorgestelde wijziging van artikel 2 van de Wet op de accijns een herstelling betreft van de thans in die wet opgenomen bepaling.

Nadere overwegingen hebben er namelijk toe geleid dat de mogelijkheid om accijnsgoederen op te slaan in een ruimte voor tijdelijke opslag (voorheen plaats voor douane-opslag) niet moet leiden tot fiscale gevolgen in die zin dat hier te lande vervaardigde accijnsgoederen daarin goederen vrij van verbruiksbelastingen kunnen worden opgeslagen. De reden hiervoor is gelegen in het feit dat een ruimte voor tijdelijke opslag naar aard en wijze van toezicht uitsluitend bestemd is voor de vervoers-technische opslag (onderbreking van het vervoer) van binnenkomende en uitgaande goederen.

Zoals ik reeds heb aangegeven in de memorie van antwoord is het in beginsel mogelijk om een ruimte voor tijdelijke opslag tevens aan te wijzen als een accijnsgoederenplaats. Ik heb daarbij echter gesteld dat in de praktijk een combinatie van beide opslagsystemen niet waarschijnlijk is. Immers een vergunninghouder van een accijnsgoederenplaats moet aan bepaalde administratieve eisen voldoen terwijl het instituut niet ambtelijk gesloten wordt. Een beheerder van een ruimte voor tijdelijke opslag daarentegen hoeft niet te voldoen aan administratieve verplichtingen van de vorenbedoelde aard. Voorts wordt deze ruimte ambtelijk afgesloten. Een combinatie van beide instituten in één gebouw zou derhalve tot gevolg hebben dat de beheerder moet voldoen aan administratieve verplichtingen en dat het gebouw ambtelijk wordt gesloten.

Op de vraag of hierbij ook de artikelen 3 en 36 van de Verordening (EEG) nr. 2561/90 van de Commissie van 30 juli 1990 tot uitvoering van Verordening (EEG) nr. 2503/88 van de Raad betreffende douane-entrepots (PbEG L 246 van 10 september 1990) in het geding zijn, merk ik het volgende op.

Bedoelde artikelen hebben betrekking op de mogelijkheid ruimten voor tijdelijke opslag ook aan te wijzen als entrepots respectievelijk op de mogelijkheid communautaire en niet-communautaire goederen onder bepaalde voorwaarden gezamenlijk op te slaan. Naar mijn oordeel zijn deze bepalingen niet van directe betekenis ten aanzien van de heffing van accijns, nu de aanwijzing van accijnsgoederenplaatsen nog geheel naar nationaal recht geschiedt.

Zekerheidsstelling bij de heffing en invordering van accijns

De leden van de CDA-fractie herinneren aan het overleg van 29 mei 1991 over o.a. de zekerheidsstelling in artikel 56 van de Wet op de accijns. Zij verzoeken thans in kennis te worden gesteld van de uitkomsten van de nadere gedachtenvorming over dit onderwerp.

Zoals in genoemd overleg ook al duidelijk is gemaakt kan het stellen van zekerheid niet geheel achterwege blijven. In het concept van de Uitvoeringsregeling accijns is derhalve bepaald dat de zekerheid minimaal vijf procent van het accijnsbelang bedraagt. Als een plafond aan de te stellen zekerheid voorziet de regeling voorts in een absoluut maximum van twintig miljoen gulden.

In het concept Leidraad accijns, dat ook aan het bedrijfsleven voor commentaar is voorgelegd, zijn criteria opgenomen aan de hand waarvan de inspecteur per geval de hoogte van de zekerheid zal vaststellen. In de desbetreffende bepalingen van de Leidraad is tot uitdrukking gebracht dat de hoogte van de te stellen zekerheid ten eerste wordt beïnvloed door de waarborgen die uit de administratieve organisatie van de vergunninghouder voortvloeien. Vervolgens is aangegeven dat bedrijfseconomische factoren van belang kunnen zijn bij het bepalen van de hoogte van de te stellen zekerheid. In dit verband spelen een rol factoren als solvabiliteit, liquiditeit, en vermogenspositie van de vergunninghouder; de mate waarin de financiële risico's, die betaling van de accijns in gevaar kunnen brengen, zijn afgedekt; de organisatievorm en omvang van de onderneming; de aanwezigheid van langlopende leveringscontracten; fiscaal betalingsverleden van de vergunninghouder; etc.

Naar mijn oordeel is aldus een passende invulling gegeven aan het instituut van de zekerheidsstelling.

De leden van de CDA-fractie informeren tenslotte of er thans op het terrein van de zekerheid richtlijnen op implementatie wachten. Ten opzichte van de situatie zoals ik die heb beschreven in mijn brief van 22 februari 1991 (nr. 21 368, nr. 17) zijn er geen wijzigingen opgetreden. De horizontale richtlijn schrijft het stellen van zekerheid voor. De Nederlandse regelgeving voldoet op het punt van de zekerheidsstelling reeds aan dit voorschrift.

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort